

Sygn. akt II CNP 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2015 r.

skargi S. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt III Ca 1147/11

wydanego w sprawie z wniosku Gminy Łowicz

przy uczestnictwie M. G., M. K., K. M., S. S. i Skarbu Państwa - Starosty

Łowickiego

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

1. odrzuca skargę,

**2. zasądza od S. S. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta
pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga S. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 stycznia 2012 r. podlegała odrzuceniu ze względu na niespełnienie wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), co oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła ze wskazaniem jej rodzaju, rozmiaru oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. W tym celu, w związku z treścią art. 243 k.p.c., skarżący może powoływać i przedstawiać zarówno dowody, w tym tzw. dowody niedające pewności, jak i inne środki, nieuznawane przez kodeks za dowody, jak np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów itp. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 oraz z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; por. także orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1951 r., C 398/51, OSN 1951, nr 3, poz. 89).

Tego wymagania skarżący nie spełnił, ponieważ nie przedstawił jakichkolwiek środków uprawdopodobniających wysokość wyliczonej przez siebie szkody. Nie jest w tym zakresie wystarczające jedynie twierdzenie skarżącego, że uwzględniając lokalne uwarunkowania i ceny nieruchomości szacuję szkodę na określonej wysokości. Z tych względów wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie zostało spełnione.

Skarżący nie wykazał również, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia nie było i nie jest możliwe. Z analizy dołączonych akt sprawy oraz uzasadnienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wynika, że skarga kasacyjna wniesiona przez uczestnika została odrzucona ze względu na nieuiszczenie opłaty od skargi kasacyjnej. Wzruszenie zaskarżonego postanowienia było możliwe, skarżący nawet podjął, tyle że nieskuteczną, próbę jego zakwestionowania. Należy

przy tym zważyć, że „niemożliwość” wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, na podstawie przepisów art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie stanowi „niemożliwości” w sensie faktycznym, ale „niemożliwość” w sensie prawnym, którą należy utożsamiać z szeroko rozumianą niedopuszczalnością środka zaskarżenia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Na wniosek Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. w zw. z § 8 pkt 1 w zw. z 6 pkt 6 w zw. z 12 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).